

Imre Flóra

ODÜSSZEUSZ HAZATÉR

Lement a partra aznap reggel is.
Szél fújt a tengerről, hideg szél.
Zavaros hullámok csaptak a partra,
hinárt, döglött halat, fahulladékot
sodorva. Összébb húzta a
kabátot magán. Meg-megállt.

*se fönn se lenn se út se visszaút
se csönd se hang sem élet sem halál
míg itt vagyunk ameddig itt vagyunk
ameddig itt hullám hullám után*

A hajójavitóból föl-fölszállt a
kátrány szaga, ahogy fordult a szél.
A lámpák égtek még, végig a parton.
Ostor nyeles lámpák a vajsínű
kövekből rakott alacsony korláton.
Képtelen füzértánc a szürkületben.

*emberi hangok keltének
Arsenio Arsenio
és vízbe fulladunk
meg nem válthat az út
a ki nem tépett gyökerek
Arsenio Arsenio*

Az Óváros felé vitte a lába.
Egy bódénál megállt, és meleg fánkot
vásárolt, aztán cukros, citromos,
langyos teát ivott rá. Ment tovább.
A kitömött sakál ott állt a téren
az utazási iroda előtt.

*Orpheusz már nem megy az alvilágba
Eurüdiké után soha
mozdulatlanság mámora
a kérdés kísér meg-megállva
hát érdemes lett volna-e
Arsenio Arsenio
ez már az alkonyat
a kérdést egy mosollyal zárni le*

*árkádok terek szűk utak
egy kéz érint egy szó füledbe téved
a lámpafényben aranylón pihések*

A másik öbölben a pálmafák
súgtak a szélben, botladozó árnyak.
Az elnéptelenedett sétányt
leseperte az éjjeli eső.
Rézsút csaptak föl a hullámok
a kikötő lépcsőin s visszahulltak –
a harangszót foszlányosan
verte a házakhoz a szél.

*et ne nos inducas
már csak a gyerekkor
nyarak nyarak végtelen búcsúzások
csak amíg remény kétségbeesés
míg itt vagyunk tengerbe gyűrve árkok
agnus Dei és kyrie eleison
meszelt fal leander és újra mész
ite missa est
Dominus vobiscum*

Amikor kilépett a félhomályból,
az ég lassacskán tisztult keleten.
Leült egy padra, combjain érezte
a ruhán átszivárgó nedvességet.

Kartal Zsuzsa

DIDÓ LEVELE ORCUSBÓL

Egy barlangba kerültünk, Didó s Trója vezére.
Megtörtént. Mindegy. A tetőn kuvikoltak a nimfák,
sűrű esőfüggönytől barlangunk besötétült,
Atlas rázta szakállát, vállán fordul az éggömb,
közben rosszakat álmodik Enceladus, kiböfögte
izzó tűzköveit, láttam, megnyílik a kráter,
megremegett a hegy, és villám hasogatta az étert,
láva alattunk, isten mennydörgése fölöttünk,
zúgva szakad le a zápor, hallgatjuk kopogását,
nézzük, hogy menekülnek a szarvasok, és a madárraj,